

L'estil del papa Francesc s'imposa al Vaticà

► El diumenge 27 d'abril varen ser canonitzats Joan XXIII i Joan Pau II, en una missa celebrada a la plaça de St. Pere. La cerimònia, a la qual varen assistir 800.000 pelegrins, va estar marcada per l'estil del Papa, un estil fet d'autenticitat, d'austeritat i de renovació espiritual. El Papa va parlar d'una «festa de la

fe». La glossa dels dos nous sants feta pel papa Francesc a l'homilia s'ha interpretat com un propòsit de continuar en l'Església actual aquell esperit de reforma que arrenca del Concili Vaticà II. Nota destacada del dia fou la discreta presència, com a concelebrant i envoltat pels cardenals, del papa emèrit Benet XVI, un signe nou en l'Església catòlica. A la foto, Francesc va saludar el seu antecessor tant a l'inici com al final de la missa de canonització.

GLOSSA

Ben fet, pares!

Un matrimoni preocupat per l'educació cristiana dels seus fills i per la seva inserció en la comunitat parroquial considerarà oportú de testimoniar personalment aquesta inserció, viure-la de manera activa i compromesa. A partir de petits serveis, segons les seves possibilitats —força condicionades per l'atenció als fills, encara infants—, s'anaren implicant en la vida de la parròquia del barri on s'havien traslladat quan es van casar; de l'assistència a la missa dominical i de llegir-ne alguna de les lectures passaren a introduir-se en la pastoral prematrimonial. Servir a la comunitat no era aliè a la seva història personal. En la seva joventut havien participat en un moviment de joves cristians i havien estat monitors d'un centre d'esplai. Les trobades periòdiques personals amb un consiliari també havien tingut un important paper en els seus processos de fe en aquesta etapa vital. De fet, cadascú mantenia encara un acompanyament espiritual amb un sacerdot.

A la pastoral matrimonial s'afegí, arribada l'etapa preparatòria de la primera comunió del fill gran, que el pare fés també de catequista i que continués, després, animant un grup de postcomunió. Ara el fill gran ja és un adolescent implicat en les ac-

tivitats catequètiques i d'esplai parroquials. Fins i tot ha arribat a dir als seus pares, sense massa retòrica ni poesia, ras i curt, que li agrada que ajudin els altres —siguin infants o adults— a ser bones persones seguint Jesús. Els ho ha dit una vegada, és suficient. Els pares ho guarden al cor i pregunten.

L'educació en la fe dels nostres infants comporta una sèrie d'aspectes que la quotidianitat familiar pot aportar amb senzillesa i naturalitat des de la primera infantesa: les respostes a les primeres preguntes, tan senzilles i tan profundes alhora; la lectura i l'explicació de les històries bíbliques; la pregària quotidiana adaptada sempre a l'edat i al moment del dia; la celebració compartida dels sacraments en el si d'una comunitat que també pot ser àmbit vivencial de grans amistats; el servei als altres en què es concreta el seguiment de Jesús... I tot des de l'amor, el mateix amor amb què cada dia pares i mares omplen els seus gestos envers els fills, ajudant-los així a descobrir la vocació de fills i filles de Déu: «Deixeu-vos transformar i renoueu el vostre interior, perquè pogueu reconèixer quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, agradable a Ell i perfecte» (Rm 12,2).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Església ressuscitada (V)

Confessem que tenim por de parlar de l'Església actual com a «ressuscitada». Sembla que sigui obligatori avui, cada vegada que conversem sobre l'Església, reconèixer expressament els seus límits, els seus pecats i febleses. Em pregunto si amb això li fem justícia.

Hi ha quelcom de misteriós que distingeix la mirada capaç de veure el Ressuscitat en el concret de les realitats humanes. Sempre m'ha cridat l'atenció que fos sant Joan, el deixeble estimat, el primer a descobrir Jesús viu, quan ell i els seus companys travessaven l'experiència d'una Església derrotada i inútil, és a dir, marcats pel fracàs de la pesca (cf. Jn 21,7). Per això, quan parlem de l'Església i donem la nostra opinió sobre ella, abans hem de preguntar-nos si ens hem sentit estimats, no necessàriament per ella, sinó per Jesucrist.

Això és molt important, perquè de l'Església en parla tothom, tots la jutgen i tots semblen estar molt capacitats i segurs sobre què hauria de fer. No deixa de ser curiosa aquella escena en la qual Balaam, havent rebut l'encàrrec de Balac, rei moabita, de maleir el poble d'Israel, gràcies a un canvi de mirada obrat per Déu en el seu interior, va entonar un bell cant de lloança:

«Oracle de Balaam,... oracle de l'home de mirada penetrant... del qui contempla visions del Poderós, quan cau en èxtasi i els ulls se li obren. Que en són, de belles, Jacob, les teves tendes, els teus pavellons, Israel. Els veig estesos com rierols, com hortes a les vores d'un riu, com àloes que el Senyor ha plantat.» (Nm 24,3-6)

No tinguem inconvenient a dir que realment l'Església és també això: un hort dilatat, unes tendes ordenades i ben disposades, un jardí ufanós. És una Església ressuscitada veritablement.

Tot i així, el profeta que la va beneir i va proclamar la seva bellesa no era cap sant (després apareixerà com a seductor i temptador vers la idolatria) i el mateix poble en el seu camí pel desert estava ple d'infidelitats. No es tracta, doncs, d'una visió que amagui la veritat, sinó d'una mirada capaç de descobrir el bé que hi ha a l'Església. I no es tracta tampoc d'un profeta sant per si mateix, sinó d'un do especial de Déu, que dirigeix, orienta i il·lumina els ulls.

És el que esdevingué a sant Lluc a l'hora de compondre el llibre dels Fets dels Apòstols. L'Església nascuda de Jesucrist Ressuscitat, fruit del seu Esperit, als seus ulls era una comunitat de germans, apassionant i admirable, compliment de tots els somnis. I no obstant això no es va avergonyir de deixar constància de les divisions, els conflictes, les traïcions que hi havia entre els seus membres. ¿És una contradicció, una doble vara de mesurar, una diferència de mentalitats, progressista o rigorós, optimista o conservador?... No, simplement és la mirada de l'Esperit. L'Esperit

- que veu la realitat, tal com és, acceptant-la sense prejudicis, ni ideologies,
- que descobreix la presència real de Déu per sintonia i empatia,
- que no dissimula la fragilitat, acollint-la amb esperit humil.

No pretenem fer estadística. No es tracta de veure si hi ha a la nostra Església més signes de l'Esperit, que de mort. Només volem descobrir les llums com a reflex de la presència del Ressuscitat, que despertin el nostre amor a l'Església i estimulin la nostra acció de gràcies al Senyor. Si no existissin aquestes llums, per què lloar-lo?, com estar contents de formar part d'aquest immens poble, obra de la seva gràcia?

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

JUANJO FERNÁNDEZ

Projecte Montserrat

El proppassat 4 d'abril, un miler de nens i nenes de disset escoles cristianes del país van celebrar la jornada presencial del projecte telemàtic *Montserrat, un munt d'aventures*. Aquest projecte, que porta a terme des de fa 15 anys la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC), té per objectiu donar a conèixer Montserrat i el seu entorn de manera interactiva. Juanjo Fernández, consultor pedagògic de la FECC, n'és un dels organitzadors.

Com neix el projecte?

Montserrat, un munt d'aventures va sorgir l'any 1998 des de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya arran de la sensibilitat especial per promoure la integració de les TIC en tots els processos que s'esdevenen en l'escola, tant en la gestió com en els processos d'ensenyament i aprenentatge.

Quina és la resposta de les escoles?

Una resposta extraordinària! Penseu que els alumnes participants descobreixen les singularitats i la vida quotidiana de l'abadia i el seu entorn guiats pels escolans. Només són disset les escoles que poden participar en el projecte i apropar-se a Montserrat de manera telemàtica... i presencial!

Per què calia un projecte com aquest?

Sovint desconeixem el que tenim més a prop. Per tant, calia un projecte en què els alumnes de 3r a 6è de primària descobrissin Montserrat a través de cinc itineraris: muntanya, Santuari, monestir, museu i música. La cultura religiosa és fonamental, com ho és l'estimació pel nostre patrimoni. En el projecte també es treballa l'enriquiment espiritual: tots els grups van a saludar la Mare de Déu i li ofereixen pregàries i cançons.

HISTORIA DE LA CARIDAD

La capa de san Martín de Tours

Si hay que escoger un icono de la caridad cristiana, este puede muy bien ser la imagen de san Martín de Tours reproducida ininidad de veces en iglesias, catedrales y capillas del mundo cristiano. Martín fue un soldado que abandonó la carrera militar tras 25 años de servicio para convertirse en soldado de Cristo, retirándose a vivir su religiosidad en soledad. Siendo todavía soldado, dividió su capa militar con un mendigo que encontró en Amiens tiritando de frío. Poco después tuvo una visión de Cristo cubierto con esa parte de su capa que había regalado.

De hecho, Martín reconoce a Jesús en el que se ha guarnecido con la parte regalada de su capa. Poco a poco, Martín y otros ascetas, monjes y obispos —como san Cesáreo de Arlés— son considerados santos aunque no hayan sufrido el martirio, porque se les considera fieles imitadores de Jesucristo en su fidelidad hasta la muerte. En muchos casos lo que más se resalta es su caridad.

La devoción a estos santos se extendió por Europa y fueron admirados e imitados por los diversos pueblos, dando lugar a nuevas costumbres y tradiciones que conformarán la vida de los nuevos pueblos.

En la vida de Martín de Tours que escribió Sulpicio Severo, lo exalta como igual a los mártires por su renuncia al mundo, su humildad, su paciencia y su caridad. Martín obtuvo un *martyrium sine cruore* (sin efusión de sangre), siendo agraciado por Dios con una virtud milagrosa.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. Historia de la caridad en la Iglesia, Editorial San Pablo)

HECHOS DE VIDA

«Reanimar mi alegría»

Gerard Bessière, sacerdote y escritor espiritual francés, después de la muerte de su padre, como todo hijo, vivió días de dolor. Subrayó: —«Me humilla comprobar que a veces me dejo llevar por el dolor de la muerte de mi padre.»

Días después añadiría al texto:

- «Los amigos se extrañan de mi silencio. He sabido que algunos se inquietan y comentan entre ellos: “Ya no silba...”
- »Y he vuelto a silbar. Voluntariamente.
- »El primer lenguaje debe ser: “Mi cara sonriente, afable, alegre.”
- »El segundo: “Mi actitud acogedora con quien me encuentre”.
- »¿Podría yo hablar de Jesús... si no *reanimara mi alegría?*»

Rainer María Rilke afirmó: «Todos los que te buscan y te tientan, / y aquellos que te encuentran, / te someten a la imagen y al gesto.» Tener buen humor es el primer acto de virtud.

San Juan de la Cruz, doctor de la Iglesia, comentando el «silbido leve del viento» que escuchó el profeta Elías, afirmaba: «Este divino *silbo* que entra por el oído del alma, no solamente es sustancia entendida, sino también descubrimiento de verdades de la divinidad y revelación de secretos suyos ocultos. Algunos teólogos dicen que: “Elías en aquel *silbo*... vio a Dios”.»

¡Suframos o no, debemos intentar «reanimarnos en la Alegría!»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

¿Descentrados? ¡Centrados en Cristo!

¡Centrar!, ¡buscar el centro!... repetimos en el arte, en el deporte, en la ciencia; lo subrayamos al investigar la verdad, al rastrear un camino... En psicología y en otras ciencias humanas se nos invita a ser en la vida personas centradas.

Sin embargo, el papa Francisco invita a ¡descentrarnos! A «avanzar en una saludable descentralización» en el proceder eclesial (EG 16); y también a vivir la «experiencia hermosa y un poco paradójica» de descentrarnos, porque «cuanto más te unes a Jesús y él se convierte en el centro de tu vida, tanto más te hace Él salir de ti mismo, te descentra y te abre a los demás». «El discípulo-misionero es un descentrado: el centro es Jesucristo, que convoca y envía. El discípulo es enviado a las periferias existenciales». Estamos, por así decirlo, «desplazados», estamos al servicio de Cristo y de la Iglesia.

El Señor es el único Dios de nuestra vida. Cristo es «el Camino, la Verdad y la Vida» (Jn 14,6). Dios es «centro luminoso de fiesta y de alegría que quiere comunicar a su pueblo ese gozo salvífico» (EG 4). En esta fiesta, de encuentro con el Señor y con el hermano, encontramos nuestro centro, nuestro gozo y alegría.

Hna. M. de los Ángeles Maeso

Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 19. □ Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Ac 14,5-18 / SI 113 / Jn 14,21-26]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.
- 20. □ Dimarts** [Ac 14,19-28 / SI 114 / Jn 14,27-31a]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i els esparters; sant Baldiri o Boi, mr.
- 21. □ Dimecres** [Ac 15,1-6 / SI 121 / Jn 15,1-8]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.
- 22. □ Dijous** [Ac 15,7-21 / SI 95 / Jn 15,9-11]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Rita de Càscia, rel. agustina.
- 23. □ Divendres** [Ac 15,22-31 / SI 56 / Jn 15,12-17]. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.
- 24. □ Dissabte** [Ac 16,1-10 / SI 99 / Jn 15,18-21]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada... Sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.
- 25. □ † Diumenge vinent**, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Ac 8,5-8.14-17 / SI 65 / 1Pe 3,15-18 (o bé: 1Pe 4,13-16) / Jn 14,15-21 (o bé: Jn 17,1-11a)]. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i doctor de l'Església; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

DIUMENGE V DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 6,1-7)

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula». Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Timon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans.

La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

Justos, aclameu el Senyor, / fareu bé de lloar-lo, homes rectes. / Celebreu el Senyor amb la lira, / acompanyeu amb l'arpa els vostres cants. R.

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,4-9)

Estimats, acosteu-vos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida, de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Esclusiva: «Jo poso a Síó una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat». És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclameu la lloança» d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,1-12)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asseverin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig». Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. Com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist». Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més». Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres i encara no em coneixes? Qui em veu a mi veu el Pare. Com pots dir que us mostri el Pare? No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no vénen de mi mateix. És el Pare, qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 6,1-7)

En aquellos días, al crecer el número de los discípulos, los de lengua griega se quejaron contra los de lengua hebrea, diciendo que en el suministro diario no atendían a sus viudas.

Los Doce convocaron al grupo de los discípulos y les dijeron: «No nos parece bien descuidar la palabra de Dios para ocuparnos de la administración. Por tanto, hermanos, escoged a siete de vosotros, hombres de buena fama, llenos de espíritu y de sabiduría, y los encargaremos de esta tarea: nosotros nos dedicaremos a la oración y al ministerio de la palabra.» La propuesta les pareció bien a todos y eligieron a Esteban, hombre lleno de fe y de Espíritu Santo, a Felipe, Prócoro, Nicánor, Timón, Parmenas y Nicolás, prosélito de Antioquía. Se los presentaron a los apóstoles y ellos les impusieron las manos orando.

La palabra de Dios iba cundiendo, y en Jerusalén crecía mucho el número de discípulos, incluso muchos sacerdotes aceptaban la fe.

Resurrecció del Senyor. Pintura d'El Greco, Museu del Prado (Madrid)

▶) Aquesta imatge parla

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

Aclamad, justos, al Señor, / que merece la alabanza de los buenos. / Dad gracias al Señor con la cítara, / tocad en su honor el arpa de diez cuerdas. R.

Que la palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan en su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,4-9)

Queridos hermanos: Acercándoos al Señor, la piedra viva desechada por los hombres, pero escogida y preciosa ante Dios, también vosotros, como piedras vivas, entráis en la construcción del templo del Espíritu, formando un sacerdocio sagrado, para ofrecer sacrificios espirituales que Dios acepta por Jesucristo. Dice la Escritura: «Yo coloco en Síon una piedra angular, escogida y preciosa; el que crea en ella no quedará defraudado.» Para vosotros, los creyentes, es de gran precio, pero para los incrédulos es la «piedra que desecharon los constructores: esta se ha convertido en piedra angular», en piedra de tropezar y en roca de estrellarse. Y ellos tropiezan al no creer en la palabra: ese es su destino.

Vosotros sois una raza elegida, un sacerdocio real, una nación consagrada, un pueblo adquirido por Dios para proclamar las hazañas del que os llamó a salir de la tiniebla y a entrar en su luz maravillosa.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 14,1-12)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Que no tiemble vuestro corazón; creed en Dios y creed también en mí. En la casa de mi Padre hay muchas estancias; si no fuera así, ¿os habría dicho que voy a prepararos sitio? Cuando vaya y os prepare sitio, volveré y os llevaré conmigo, para que donde estoy yo, estéis también vosotros. Y adonde yo voy, ya sabéis el camino.» Tomás le dice: «Señor, no sabemos adónde vas, ¿cómo podemos saber el camino?» Jesús le responde: «Yo soy el camino y la verdad y la vida. Nadie va al Padre, sino por mí. Si me conocéis a mí, conoceréis también a mi Padre. Ahora ya lo conocéis y lo habéis visto.» Felipe le dice: «Señor, muéstranos al Padre y nos basta.» Jesús le replica: «Hace tanto que estoy con vosotros, ¿y no me conoces, Felipe? Quien me ha visto a mí ha visto al Padre. ¿Cómo dices tú: "Muéstranos al Padre"? ¿No crees que yo estoy en el Padre, y el Padre en mí? Lo que yo os digo no lo hablo por cuenta propia. El Padre, que permanece en mí, él mismo hace sus obras. Creedme: yo estoy en el Padre, y el Padre en mí. Si no, creed a las obras. Os lo aseguro: el que cree en mí, también él hará las obras que yo hago, y aún mayores. Porque yo me voy al Padre.»

COMENTARI

Jesús i el Pare fan estada en el creient

Estem en el comiat de Jesús. Llargs parlaments als deixebles sobre el futur de l'existència creient en absència seva. Jesús anuncia que se'n va. És una forma de parlar de la seva mort. Però una manera característica de l'Evangeli de Joan: fins a sis verbs diferents descriuen la mort de Jesús com a marxa, allunyament, partença, pas d'aquest món al Pare, deixar el món. No s'esmenta per res el sofriment, la mort, ni la creu. Jesús, simplement i senzilla, se'n va. Però per tornar. «Me'n vaig però torno» és el *lema* del comiat. Això diferencia notablement el comiat de Jesús dels comiats de l'Antic Testament.

Però el text d'avui ens diu amb èmfasi que Jesús va a preparar lloc als deixebles a la casa del Pare, on hi ha moltes estances. La casa del Pare és el lloc de Jesús per excel·lència. Ho diu el començament de l'evangeli, en l'escena de l'expulsió dels venedors (2,16). Però Jesús ho diu en diferents moments d'una forma més el·líptica però clara: «Allà on jo sóc» (7,33.36; 12,26; 17,24). Jesús vol preparar un lloc per als deixebles allà on Ell és «perquè també vosaltres estigueu allò on jo sóc» (14,3). Naturalment, Jesús és amb el Pare: «Jo estic en el meu Pare i el meu Pare està en mi» (14,11-12; cf. 10,38).

Al llarg de tot l'evangeli, Jesús ha estat amb els deixebles, amb els seus amics, amb els jueus, amb els fa-

riseus. Però, ensems, Jesús ha estat amb el Pare, perquè Jesús pertany a l'àmbit del Pare, a l'àmbit de Déu (1,1). Per això resulta sorprenent que, una mica més endavant, en el mateix capítol 14, Jesús ens digui: «Qui m'estima guardarà la meua paraula, el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en ell». La paraula *estada* (*monê*) és exactament la mateixa que descriu les estances (*monai*) de la casa del Pare. És Jesús qui ve a nosaltres i fa estada en nosaltres i amb Ell ve, indefectiblement, el Pare.

Estar en Jesús o que Jesús estigui en nosaltres descriu el mateix misteri d'immanència mútua. És el misteri de la fe.

CRÒNICA

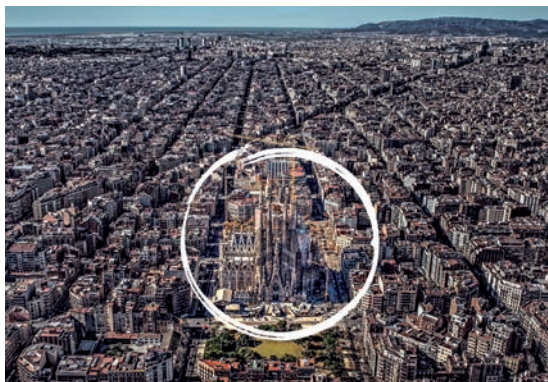
Sortida de la Cúria. El passat 1 de maig va tenir lloc aquesta excursió lúdico-cultural que va aplegar un bon grup dels treballadors i col·laboradors a la Cúria diocesana. Aquesta vegada la destinació va ser el Penedès. Es va visitar l'església i claustre romànic de Sant Sebastià dels Gorgs i l'església de Sant Martí Sarroca. El dinar es va fer a les caves Parés Baltà, on el bisbe Agustí va beneir les instal·lacions.

Visita del bisbe de Zacatecoluca. El passat dimarts 6 de maig el bisbe Agustí va rebre Mons. Elías Samuel Bolaños Avelar, sdb, d'aquesta diòcesi salvadorenca. Aquesta visita, expressió de fraterna col·legialitat, ve donada pel fet que a la nostra diòcesi hi ha dos preveres de la de Zacatecoluca ampliant els seus estudis aquí i col·laborant pastoralment en algunes parròquies: Mn. Juan Alcides Aguilar Somoza, adscrit a la parròquia Sant Joan de Vilade-

Congrés internacional de pastoral de les grans ciutats.

Se celebrarà del 20 al 22 de maig al Seminari Conciliar de Barcelona, per tractar el paper de l'Església a les urbs més importants del planeta: Quin encaix té l'Església entre la gent? Quin impacte té l'Evangeli a les grans ciutats? Com actuar amb els «oblidats» de les perifèries? Aquestes seran algunes de les preguntes que experts i congressistes d'arreu del món reflexionaran. Aquest congrés tindrà una segona fase conclusiva del 24 al 26 de novembre a la mateixa ciutat, i una posterior audiència dels pastors assistents amb el papa Francesc, a Roma, per exposar les conclusions extretes.

cans, i Mn. Judá José David García Avilés, adscrit a la parròquia Sant Pere de Gavà.

AGENDA

Trobada pasqual de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf. Avui, 18 de maig, de les 18 a les 20 h, a Capellades. El moment central serà la celebració de l'eucaristia presidida pel Sr. Bisbe, en el marc de la qual es compartirà un treball realitzat en diversos grups sobre l'esperança, plantejant petits compromisos assumibles com a conseqüència de la celebració de l'Any de la Fe. En acabar, hi haurà un temps de convivència festiu, compartint un refrigeri.

50è aniversari de l'obra salesiana a Sant Boi de Llobregat. El proper dissabte 24 de maig, festivitat de

Maria Auxiliadora, tindrà lloc una celebració a la parròquia del mateix nom. A les 11 h hi haurà l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí. Tot seguit, un acte institucional al teatre de l'escola Mare de Déu dels Dolors, amb els parlaments del mateix bisbe, del provincial dels Salesians, P. Àngel Asurmendi, de l'alcalde de Sant Boi, Sr. Jaume Bosch, i de la Sra. Núria Fernández, membre destacada de l'Obra Salesiana, i la projecció d'un vídeo sobre el cinquantenari. Per acabar un pisolabis per compartir l'alegria de l'esdeveniment. Els elements que componen el mosaic de l'obra salesiana a St. Boi són l'escola Mare de Déu dels Dolors, l'espai Arrels, la plataforma d'educació social D. Bosco, ONG-VOLS, Associació AJU-QUART i l'acció pastoral des de la parròquia de Maria Auxiliadora.

aplec de l'esperit '14

Escalfant motors per a l'Aplec de l'Esperit. A tres setmanes de la cita dels joves cristians de Catalunya a Banyoles el proper 7 de juny, encara esteu a temps d'inscriure-vos a www.aplec2014.cat. (fins al 30 de maig). Es recomana que la inscripció es faci per grups, tot i que també permet inscriure una persona sola. Si esteu interessats en viatjar en bus a Banyoles, poseu-vos en contacte amb la Delegació de Joventut a joventut@bisbatsantfeliu.cat.

FE D'ERRATES

Extra del 4 de maig 2014. En el full extra de la Campanya de l'Assignació Tributària publicat diumenge 4 de maig, hi ha un error en el compte corrent del bisbat de St. Feliu de Llobregat, situat a la part inferior de la 4a pàgina. El número correcte del compte corrent, és: ES63-0081-1604-7200-0102-3503 del Banc Sabadell.

CATEDRAL

Dedicació de la Catedral. Dilluns 26 de maig, 20 h. Pregària de vespres i eucaristia, presidida pel bisbe Agustí. Acompanyament musical de la coral de Santa Maria de Piera.

ECO DE LA PALABRA

Iglesia resucitada (V)

Confesemos que tenemos miedo de hablar de la Iglesia actual como «resucitada». Parece que sea obligatorio hoy, cada vez que viene a la conversación la Iglesia, reconocer expresamente sus límites, sus pecados y debilidades. Me pregunto si con ello le hacemos justicia.

Hay algo misterioso que distingue la mirada capaz de ver el Resucitado en lo concreto de realidades humanas. Siempre me ha llamado la atención que fuera san Juan, el discípulo amado, el primero en descubrir a Jesús vivo, cuando él y sus compañeros atravesaban la experiencia de una Iglesia derrotada e inútil, es decir, marcados por el fracaso de la pesca (cf. Jn 21,7). Por eso, cuando hablamos de la Iglesia y damos nuestra opinión sobre ella, antes hemos de preguntarnos si nos hemos sentido amados, no necesariamente por ella, sino por Jesucristo.

Esto es muy importante, porque de la Iglesia habla todo el mundo, todos la juzgan y todos parecen estar muy capacitados y seguros sobre qué debería hacer. No deja de ser curiosa aquella escena en la que Balaam, habiendo recibido el encargo de Balaq, rey moabita, de maldecir el pueblo de Israel, gracias a un cambio de mirada obrado por Dios en su interior, entonó un bonito canto de alabanza:

«Oráculo de Balaam, oráculo del hombre de mirada penetrante... del que contempla visiones del Poderoso, que cae en éxtasis y se le abren los ojos. ¡Qué bellas son tus tiendas, oh Jacob, y tus moradas, Israel. Como vegas dilatadas, como jardines junto al río, como álces que plantó el Señor.» (Nm 24,3-6)

No tengamos reparo en decir que realmente la Iglesia es también eso: una vega dilatada, unas tiendas ordenadas y bien dispuestas, un jardín frondoso. Es una Iglesia resucitada verdaderamente.

Ahora bien, el profeta que la bendijo y proclamó su belleza no era ningún santo (pues después aparecerá como seductor y tentador hacia la idolatría) y el mismo pueblo en su caminar por el desierto estaba lleno de infidelidades. No se trata, pues, de una visión que oculte la verdad, sino de una mirada capaz de descubrir lo bueno que hay en la Iglesia. Y no se trata tampoco de un profeta santo por él mismo, sino de un don especial de Dios, que dirige, orienta e ilumina los ojos.

Es lo que ocurrió a san Lucas a la hora de componer el libro de los Hechos de los Apóstoles. La Iglesia nacida de Jesucristo Resucitado, fruto de

su Espíritu, a sus ojos era una comunidad de hermanos, apasionante y admirable, cumplimiento de todos los sueños. Y sin embargo no se avergonzó de dejar constancia de las divisiones, los conflictos, las traiciones que en ella ocurrían. ¿Es una contradicción, una doble vara de medir, una diferencia de mentalidades, progresista o riguroso, optimista o conservador?... No, simplemente es la mirada del Espíritu. El Espíritu

- que ve la realidad, tal como es, aceptándola sin prejuicios, ni ideologías,
- que descubre la presencia real de Dios por sintonía y empatía,
- que no disimula la fragilidad, acogiendo-la con espíritu humilde.

No pretendemos hacer estadística. No se trata de ver si hay en nuestra Iglesia más signos del Espíritu, que de muerte. Sólo queremos descubrir las luces como reflejo de la presencia del Resucitado, que despierten nuestro amor a la Iglesia y estimulen nuestra acción de gracias al Señor. Si no existieran estas luces, ¿por qué alabarle?, ¿cómo estar contentos de formar parte de este inmenso pueblo, obra de su gracia?

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat